

ZAZIV DS.HKS-2021. sv. Franjo Asiški

Veleučeni gospodine rektore, poštovani prorektori, profesorice i profesori, drage studentice i studenti, sve vas srdačno pozdravljam u ime našega nadbiskupa i velikoga kancelara Hrvatskoga katoličkoga sveučilišta, kardinala Josipa Bozanića. Pozdravljam i braću franjevce, čestitam im svetkovnu njihovog utemeljitelja sv. Franje Asiškoga kao i 100.obljetnicu dolaska u Zagreb, na ovaj brežuljak koji nazivamo Sv. Duh.

Na početku nove akademske godine koju Hrvatsko katoličko sveučilište započinje obogaćeno studijem medicine zazvat ćemo Božju milost i blagoslov na sve vas. Na one koji tumače i prenose zanje kao i na one koji upijaju posredovane istine da svi rastete u mudrosti i milosti pred Bogom i ljudima.

Draga braćo i sestre u Kristu. Danas je spomen sv. Franje Asiškoga, utemeljitelja Franjevačkoga reda, Reda samostankinja (klarisa) i zajednice onih što žive u svijetu ili Trećeg reda. Taj velikan duha svojim životom i djelovanjem ostavio je neizbrisivi trag u Crkvi i nadahnuo mnoge da pođu Kristovim stopama. Nadahnuo je i sadašnjeg papu Franju, koji je, nakon što je izabran na Petrovu stolicu po njemu uzeo ime, kojeg on uzima za primjer nasljedovanja siromašnog Krista, izvrsnog odnosa prema stvorenom svijetu i svim stvorenjima, čovjeka dijaloga i socijalne osjetljivosti i solidarnosti. Čini se da ono što je sv. Franjo Asiški živio, papa Franjo pretače u enciklike i pisma želeći da taj duh zahvati cijelu Crkvu.

Slaveći njegov spomen, slušamo Isusove riječi: *Slavim te Oče što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima*. Znakovite su ove riječi na početku nove akademske godine u kojoj želimo steći što više i što kvalitetnije znanje u svojoj struci. Koji su to od kojih je skrivena spoznaja o Isusu Kristu?

Bilo bi potpuno pogrešno kad bismo te riječi rabili protiv intelektualaca, kao da bi ljudi s većim intelektualnim sposobnostima bili prikraćeni u vjeri. Naprotiv, sam apostol Pavao nam piše da uvijek moramo biti spremni *dati obrazloženje nade koja je u nama*, tj. razumom objasniti svoju vjeru. Još bi gore bilo misliti da samo "maleni", oni koji manje znaju, mogu biti vjernici. Naime, upravo je neznanje uzrok mnogih zala i zabluda, zapreka svakom rastu pa i duhovnome. Malenost se u Pismu očituje kao skromnost pred Bogom, kao potreba za Božjom blizinom. Zašto je Bog izabrao izraelski narod, ili, Isus apostole? Jer su bili, veliki, jaki? Ne, nego zato jer su tražili Boga i vapili k njemu.

Pod izrazom mudri i umni Isus misli na otpor koji je prema njemu pružen iz tadašnjih učenih krugova, pismoznanaca i farizeja. Oni koji su zbog svojeg položaja i znanja bili u boljoj mogućnosti razumjeti govor o spasenju, nisu prihvatili Isusovu poruku, a mogli su lakše prepoznati dobre, pravedne i velike stvari koje Bog čini, lakše razumjeti Isusove prisposode ili govor o Kraljevstvu Božjem, ali, nisu. Zašto? Ono što je trebala biti njihova prednost postalo im je zapreka. Naime, znanje može u čovjeka male vjere izazvati oholost koja pak ima višestruko negativne posljedice. Jedna je posljedica oholosti da se znanje i spoznaja zloupotrijebi u sebične svrhe umjesto za opće dobro. Druga je da se izvan svojeg kruga spoznaje, „svoje znanosti,“ ne prihvaća nijedna nova poruka ili ideja. Treća je uvjerenje da se može sve riješiti znanošću, pa i pitanje koje se zove čovjek, njegov smisao. Ali najgore od svih zastranjenja je činjenica da takvim osobama više nitko ne treba, pa ni Bog čiju ulogu žele preuzeti. Kao Adam! Njega spoznaja nije usrećila. Nije svako znanje spasonosno.

Plod takvog razmišljanja, mudrih i umnih, a oholih, danas trpi cijeli svijet. Takvim ljudima doista ne treba Bog, zato ga ne spoznaju, ne treba im niti čovjek, zato njime

manipuliraju i iskorištavaju. Društvo više ne traži Boga, ne traži Božju pomoć stoga više nije sposobno uređivati odnose u zajednici osim silom zakona. Da su se samo znanjem i silom mogli riješiti ljudski problemi već bi davno bili riješeni. Očividno ostaje samo jedan put, onaj Isusov.

Zato nas Isus poziva na nasljedovanje. Ne da učimo od njega stvarati svemir, nego da se od njega učimo dobroti srca i duše, lijepu pristupu i postupku sa svima. On je *blaga i ponizna srca*. To ne znači neko slatkasto evanđelje. Naprotiv ono je vrlo zahtjevno, ali nije nasilno. Sila u odnosima znak je nemoći duha i intelekta, ljudske nemoći da svoje ciljeve postignemo na drugi način. Blagost naprotiv pokazuje snagu duha, još se nikada ni s kime nije sukobila, a uništila je mnoge mržnje i prekinula ratove. Blagost nije popustljivost, skromnost nije neznanje. Ali te kreposti postižu više od snage oholosti.

U tu blagost ljubavi možemo zaroniti samo vjerom. Tek vjera otkriva snagu Božanske blagosti koja zahvaća svijet. Sv. Franjo cijelim svojim životom usmjerava nas na takvo djelovanje. Njegov odnos prema ljudima, njegov odnos prema stvorenom svijetu i svim stvorenjima, odnos je blagosti i ljubavi, govori nam da postoji i neko drugo znanje koje se ne stječe u školskim klupama nego je plod molitve i Božje milosti, prema Isusovim riječima: *Nitko ne može doći k meni ako ga Otac moj ne privuče*. Da, Božja milost nam omogućava jednu novu spoznaju, jedno novo znanje o kojem apostol Pavao piše: *Izučio sam najbolje znanje, Isusa Krista*.

Poštovane studentice i studenti, želim vam da stječući neophodna znanja u svojim strukama koje ste izabrali ne zaboravite rasti u spoznaji Isusa Krista. Da ne ostanete u dječjim cipelicama vjere i sebe dovedete u neku vrstu podvojenosti u kojoj će vaš um biti bogat znanjem, a vaše srce siromašno vjerom. Naprotiv, zajedno sa stjecanjem svjetovnih znanja rastite u spoznaji Isusa Krista. Naime, samo Isus Krist, Svjetlo istinito, daje smisao svemu našem trudu i intelektualnom naporu, samo on omogućava ispravnu i spasonosnu primjenu znanja za opće dobro ljudi. Nije li to i svrha Hrvatskoga katoličkoga sveučilišta, da obasjani i vođeni Isusom Kristom, Svjetlom s neba, puni potrebnog znanja, nastavite djelo sv. Franje Asiškoga kojega je Gospodin pozvao da popravi njegovu Crkvu, da tako i vi popravite svoju Crkvu, svoju Domovinu i svoj narod.

Jasno, reći ćemo, to nadilazi naše snage. Doista nadilazi. Ali, ako se na tom putu umorimo Isus nas poziva da se u njemu odmorimo: *Dođite k meni svi vi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti*. Opterećeni svojim problemima, bolestima, svojim grijesima i prošlosti koja nas stiže, nerazumijevanjem svojih najbližih, posljedicama potresa ili pak pandemije covida... kome se možemo obratiti osim Isusu? Sam Isus Krist, je odmor od tereta i problema svijeta. Ako ne znamo više kako, sebe nam daje kao uzor: *Učite od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim*.

Završit ću djelovima poznate molitve jednog drugog velikana duha i uma, sv. Tome Akvinskoga: *Neizrecici Stvoritelju, istinsko vrelo svjetla i mudrosti, udostoj se uputiti zraku svoje jasnosti u tamu moga uma, uklanjajući od mene dvostruki mrak u kojem sam rođen, mrak grijeha i neznanja. Ti koji jezik nejačadi činiš rječitim, pouči moj jezik i položi na moja usta milost tvoga blagoslova. Daj mi oštroumnost u shvaćanju, trajnost u pamćenju, vještinu i lakoću u učenju, temeljitost u tumačenju i oblinu milost govora. Pripravi početak, upravljaj napretkom i upotpuni završetak*. To vam drage studentice i studenti, želim u ovoj akdemsnoj godini. Amen